

## 02 — ХЕРУВИМ И ДЕМОН

Херувим се намршти и принесе длан изнад очију. Осматрао је суву, беживотну равницу испуцалог, никад покислог тла, која се пружала у недоглед око каменог платоа на ком се налазио. Плато, израсли камени трн у равници, имао је малу пећину у стени иза велике терасе на којој је стајао херувим. Ништа није могло прићи пећини, а да не буде примећено.

Херувим престаде са осматрањем. Благ притисак у глави, којег је почео осећати мало раније, прешао је у пулсирање. Знао је шта то значи. Демони су се приближили. Није ни морао да их види, осећао их је. Сигурно су смислили нешто да буду невидљиви, помислио је.

Повукао се неколико корака уназад ка пећини и раширио крила, замлатаравши да их разгиба. Шарене платнене траке у његовој коси лепршале су под ударима ваздуха. Подигла се магла fine прашине.

Склопио је крила и проверио оружје. Мач је лако клизао у корицама, лук је дрхтао снагом при напињању, а стреле хитро из тоболца слетале на његов длан.

Лебдећа прашина је задрхтала од вибрација.

Чинило се као да су се сва тројица створили из ничега, пре него што су тешко трупнули кожним чизмама у прашину. Опрема и оружје на њима су звектали.

Херувим није био импресиониран, јер је знао је да се нису створили из ничега. Демонима је одузета могућност да по жељи буду невидљиви. Зато су користили технологију да би у невидљивост сакрили и себе и транспортну летелицу. Иако су мотори летелице радили потпуно бешумно, изазивали су вибрације, а склопивши очи могао је видети њихову топлоту. Несрећне будале, спали су на то да моћи надомешћују машинама. Могао је претпоставити колика је мржња у њима због одузимања моћи.

Распоредили су се у полукруг, на сигурној раздаљини. Обилно су се знојили. Херувим је међу њима препознао Балдора Црвених Очију, вођу свих демона. До сада он никада није учествовао у нападима.

Били су упола нижи од њега и крхкије конституције, осетљиви на хладноћу и на топлоту. И нису волели кад их неко вређа.

— Зар нисте могли бар мало боља тела себи направити ?- поспрдно је упитао. — Смрдите као мртви лешинари.

— Склони нам се са пута — рекао је демон Балдор. — Дошли смо да узмемо ковчег.

Херувим се громогласно насмејао. Намерно. Јер је знао да демоне смех избезумљује. Они су одавно заборавили да се смеју.

— Као да не знам зашто сте дошли. Колико пута сам вас до сада спречио? Двадесет пута? И сада ћу вас спречити.

Театрално је потегао је мач, истовремено ширећи крила. Дуга оштрица је планула црвеном ватром. Демони су безизражајно гледали.

— Можемо избећи проливање крви, херувиме. Предај нам ковчег и сачувај живот.

Херувим ошину крилима, подигавши прашину према њима.

— Ја да чувам свој живот? Ти си будала, демоне. Ви чувајте животе! А ми своје са драгошћу жртвујемо! Познајеш тај осећај, био си у јату, знаш како то иде. — Лагано је померао мач у висини њихових глава — Хајде, дођите да ово завршимо.

Демони се нису приближавали, али су шаке положили на дршке револвера у футролама.

— Неће вам те прскалице помоћи — херувим је закорачио ка њима.

У том тренутку је из невидљиве летелице заштектао митраљез. Но, зрна су промашила, јер је херувим одскочио, раширио крила и доскочио поред летелице. Замахнуо је пламеним мачем. Небројене варнице су заискриле и чуло се шкрипање метала. Летелица је пала на тло, пресечена на пола, лишена невидљивости. Из задимљене олупине се искобељао демон. Отресао је главом и тетураво се усправио.

Херувим га удари шаком и демон одлети далеко. Остао је да лежи непокретан.

— Један мртав! Следећи! — урликну херувим, окрећући се осталим демонима.

Већ у окрету је знао да нешто није било у реду. Чуо је фијук и периферним видом регистровао да је кроз ваздух према њему летела златаста мрежа. Покушао је да одскочи, замахујући крилима, али није успео да се измакне. Мрежа га је поклопила и почела се стезати. Пекла је као жива ватра. Испустио је мач и клекнуо. Покушао је да рашири крила, али није могао. Мрежа се стезала и паралисала га. Пао је на бок.

Демони му опрезно приђоше. Један шутну мач подаље. Други је кроз мрежу ишчупао лук и бацио га.

— Моћни херувим оборен, разоружан и свезан. Ко би то рекао, а? Техника је чудо! — Балдор се зацерека. — Донесите ковчег.

Херувим се трзао, покушавајући да се ослободи мреже, али се она са сваким његовим покретом све јаче стезала.

— Неће вам успети! — дахтао је. — Све вам је узалуд, заувек ћете бити на дну! Заувек ћете бити отпадници!

Балдор извуче револвер и куцну врхом цеви херувима по глави.

— Зрна су од истог материјала од ког је сачињена мрежа. Умрећеш, херувиме.

Овај је зарезао и покушао да зубима прегризе нити мреже.

Демони су из пећине изнели стари, прашњави, дрвени ковчег.

— Отворите!

Балдор журно приђе и погледа. Лице му се искриви у гримасу.

Вратио се до херувима. Овај се исцерио.

— Шта је, бедо? Неко ти је пореметио планове?

— Хиљаду година чуваш празан ковчег. Јеси ли ти луд?

— За то сам створен. И ти си створен за нешто друго, а не да будеш демон.

— Једног дана ће све бити другачије!

Херувим се зацерека.

— Увек ће бити исто, демоне. Не можеш победити. Наше војске су небројене, а ти ниси довољно јак и никада нећеш бити. Ни сва техника коју направиш неће ти помоћи! Ми ћемо увек бити јачи. Покај се, демоне, прими милост и врати се у јато!

Балдор клече поред херувима.

— Могао бих размислити о томе — рече.

А онда је повукао окидач. Зрно је погодило херувима у задњи део главе. Још је био жив и исколачио је очи у демона.

— Убио си ме... — успео је да прокркља.

Балдор се исправи.

— Шта је, шта ме гледаш тим буљавим очурдама? — презриво рече.— Наравно да сам те убио. Да ниси можда очекивао да ћу те поштедети и рећи нешто покајнички патетично, нешто као „да моји сународници знају да сам држао револвер уперен у твоју главу и да нисам пуцао, презрели би ме; надам се да због оваквог избора нећу бити у прилици икада да презрем сам себе“?